

ΤΟ ΑΣΤΥ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 11

39 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 39

Ἡ συνδρομὴ ἐτησίαι καὶ προπληρωτικὰ διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Παιαῖα δραχμῆς 12, διὰ τὰς Ἐπαρχίας δραχμῆς 15 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχμῆς 20.

Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωρίζονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα καὶ ἰδιαιτέρως συμφωνίαι.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1885

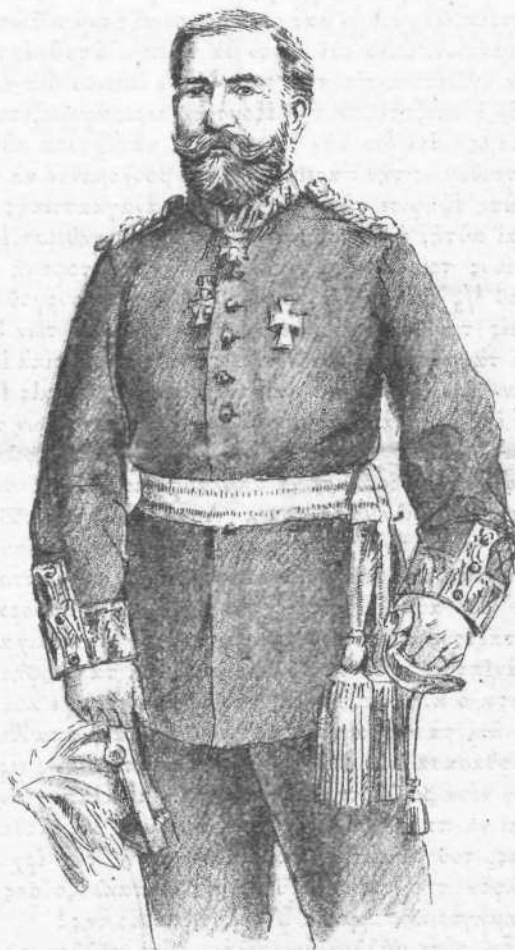
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

Οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ προπληρώρουσι. Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν πρέπει νὰ συνοδευῆται ὑπὸ τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς, ἄλλως δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ο ΥΠΟΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΜΕΖΑΣ

Ὁ πρὸ μικροῦ διορισθεὶς ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Τρικάλαις γ' ἀρχηγείου τοῦ στρατοῦ ὑποστράτηγος Βασίλειος Πετμεζᾶς, υἱὸς τοῦ Ἀναγνώστου Πετμεζᾶ πεσόντος ἡρωϊκῶς μετὰ τοῦ πρωτοτόκου αὐτοῦ υἱοῦ Σωτηρίου κατὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην, ἐγεννήθη ἐν Σουδεναῖς τῶν Καλαβρύτων ἐν ἔτει 1815. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυβερνήτου κατετάχθη εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ὅπου ἐκπαιδευθεὶς ἐξῆλθε τὸ 1832 μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ κατετάχθη εἰς τὸ μηχανικόν. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος ὑπῆρτησεν εἰς τὸ τάγμα τοῦ μηχανικοῦ, κατόπιν δὲ εἰς τὰς διευθύνσεις τοῦ μηχανικοῦ. Ἐχρημάτισεν ὑπασιστής τῶν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργῶν Τζαβέλλα, Ραδίου καὶ Μαυρομιχάλη, μετετέθη ἐκ τῆς θέσεως ταύτης εἰς τὸ τμήμα τῶν δημοσίων ἔργων τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἔπειτα πάλιν διωρίσθη ὑπασιστής τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Καλλέργη καὶ βραδύτερον τοῦ Σμολένσκη. Εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρισκόμενος προεβιβάσθη εἰς ταγματάρχην καὶ διωρίσθη τμηματάρχης τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου. Διετέλεσε κατόπιν ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τοῦ Μηχανικοῦ, ὀλίγα δὲ ἔτη πρὸ τῆς μεταβολῆς τοῦ 1862 διωρίσθη διοικητὴς τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων. Ἐκ τῆς Σχολῆς εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ βασιλέως Γεωργίου διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Βούλγαρη. Ἐπειτα διωρίσθη ἐκ νέου ἀρχηγὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀκολούθως ἐγένετο καὶ ἐκ δευτέρου ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Ρούφου. Μετὰ τὴν τελευταίαν ὑπουργίαν του διωρίσθη πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου, ἀρχηγὸς τοῦ α'. ἀρχηγείου τοῦ Στρατοῦ, ὕστερον δὲ φρούραρχος Κερκύρας, ὅθεν μετεκλήθη εἰς τὴν πρωτεύουσάν ὡς πρόεδρος τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ Στρατοδικείου. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ διετέλει ἀπὸ τινος, ὅτε διωρίσθη τελευταῖον ἀρχηγὸς τοῦ γ'. ἀρχηγείου.

Μολονότι ἐβδομηκοντούτης ὁ κ. Πετμεζᾶς διατηρεῖ ἀκμαίαις τὰς σωματικὰς του δυνάμεις καταγινομένης εἰσέτι εἰς τὰς ἐκ νεότητός του προσφιλεῖς αὐτῷ στρατιωτικὰς ἀσκήσεις. Ὁ κ. Πετμεζᾶς κέκτηται τοῦτο τὸ οὐ σμικρὸν καὶ σπάνιον ἀληθῶς πλεονέκτημα διὰ τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὅτι δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν τόσον ζημιώσασαν τὴν πρόοδον καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ, ἀλλ' ἀπέκτησε τοὺς βαθμοὺς αὐτοῦ διαρκῶς ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ διατελῶν. Φέρει πρὸ δεκαπενταετίας τὸ παράσημον τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Σωτῆρος καθὼς καὶ πλείστα ἄλλα ξένων κρατῶν.

Η ΔΗΞΙΣ

Εληξεν επί τέλους και η έκτακτος βουλευτική σύνοδος. Με πόσην θλίψιν θ' αποδεχθώσι την είδησιν οι άργοι παυσανίας των καφφενείων, οι θαμώνες του θεαρείου των άνωτέρων υπαλλήλων, οι άποικοί οι επαρχιώται οίτινες άνέμενον εκ των πρακτικων των εφημεριδων να μάθωσι τα της πολιτικής καταστάσεως, οι μετρηρισμένοι κλητήρες οι καταστάντες άναπόσπαστον στοιχείον του καταρτισμού παντός έλληνικου κοινοβουλίου επ' οιασδήποτε κυβερνήσεως! Άλλ' άμφιβάλλω άν ο στεναγμός και της ισχυροτέρας λύπης επί τη άπελεύσει της, θά ήδύνατο να συγκριθῆ προς ένα των παλμων όσους διήγειρον η έλευσίς της.

Και όμως θά ήτο άδίκημα προς την μακαρίτιδα, άν τη ήρνεύτο τις ότι έπραξε πάν ό, τι ήδυνήθη (όπως γείνη αξία του τίτλου της έκτάκτου.

Εκτός της οριστικώσεως, ούτως είπειν, συμπήξεως και τρίτου πολιτικού κομματίδιου υπό τον κ. Άρ. Οικονόμον, της κατ' αυτήν έπιτελεσθείσης, το ήμερολόγιόν της πολλά θά εύρισκε κατ' αξιομνημόνευτα προς άναγραφήν. Και πρώτον το μοναδικόν εν τη ιστορίκων χρόνων μας φαινόμενον της συμφιλώσεως των δύο κομμάτων, όπερ και μόνον θά ήρκει ν' άπαθανάτιση αυτήν. Αυτή έγένετο αίτία του παραδόξου εκείνου διαγωνισμού, καθ' όν η έπίσημοῦσα την εξουσίαν μερίς ήγωνίζετο να πείση τον κόσμον ότι δεν την θέλει και η κατέχουσα αυτήν εδῆλου ότι προθύμως την παρείχεν εις τον βουλούμενον να την αναλάβη. Αυτή έψήφισε την επάνοδον της άναγκαστικής κυκλοφορίας και αυτή, η εκ του κάτω οι φόροι γεννηθείσα, εδημιούργησε νέους τοιούτους. Αυτή είδε την πρώτοφανη εκστρατείαν του 1/3 σχεδόν της βουλῆς καθ' ένός ύπουργού και παρέδωκεν εις την ιστορίαν άείμνηστον το όνομα των 36. Αυτή έφευρε τας μυστικές συνεδριάσεις, ών τα πρακτικά εδημοσιεύοντο εν ταις εφημερίαις, και τας φανεράς, εν αις έλέγετο ό, τι δεν έπρεπε ν' άποκαλύπτεται ούτε κεικλεισμένων των θυρών. Έπειτα αυτή, η μεγάλη ειρηνοποιός, η συμφιλώσασα τα κόμματα, έπρόσθασε να απολύσῃ και την διάσπασίν των. Μετά τα φιλήματα του κ. Λομβάρδου και του κ. Δηληγιάννη, εν αυτή άντήχησαν πάλιν αι παράτονοι κραυγαί των ενστάσεων μη άπαρτίας και αι ώρυγαί των όνομαστικων ψηφοφοριων. Πρό αυτής εξέστύλιζε το ειδυλλιακόν πανόραμα του τριακονταετούς πολιτικού του βίου ο κ. Παπαμιχαλόπουλος και άνέπτυξε, συν τοις ρητορικοις, και τα προφητικά του χαρίσματα ο κ. Κριεζώτης. Και άφου είσήγαγε και τα μονόφραγμα και τα δίφραγμα χαρτονομίσματα, άνεπαύθη εν ειρήνη, προφθάσασα να δεχθῆ εις τους κόλπους της εις το τέλος και τον νέον βουλευτήν Καλαβρύτων κ. Παπαγιαννακόπουλον και να παράσχῃ εις αυτόν άφορμήν να αισθανθῆ τας ήδύτητας του βήματος και μη περιμένη την έρχομένην συνάδελφόν της προς εκχυσιν της κατακλυζούσης τα στήθη του δημηγορικῆς όρμης. Άξιος ό μισθός της!

Δεν υπήρξεν ούτε μάλλον άνωφελής, ούτε μάλλον φλύαρος, ούτε μάλλον άνθρωπιν των προκατόγων της. Πιστή εις τας κληροδοτηθείσας υπ' εκείνων παραδόσεις, έχει πρό των όφθαλμων ήμων το εζῆς μέγα πλεονέκτημα: ότι υπήρξε συντομωτέρα εκείνων. Και θά έχῃ δίκαιον να θεωρῆ ότι εξέπληρωσε τον προορισμόν της, άφου έκαμε και αυτή ό, τι ήδύνατο προς στερέωσιν της πεποιθήσεως, ότι εν τῷ στεγάσαντι αυτήν κοινοβουλίῳ, εν φ' επί τοσοῦτον καιρόν λαλοῦσι χῆνες, πρέπει επί τέλους να λαλήσωσι γλαυκες.

Koθapvo!

1-2-5

Θά τους εκλάβητε ίσως ως καθβαλιστικά τινα ψήφια, εξ εκείνων άτινα μεταχειρίζονται συνήθως αι εκ Συρίας ρακένδυτοι σίβυλλαι των όδων όπως προβλέπωσιν, ως ο κ. Κριεζώτης, το παρελθόν και το μέλλον. Η, πιθανώτερον, ως νέον τι στρατιωτικόν πρόσταγμα, άνάλογον πρό το έρ-δύο-τρία των παρὰ το Γουδι γυμναζομένων εφεδρων. Άλλ' η απόκρυφος σημασία των μυστηριωδων τούτων αριθμων είναι πολυ μεγαλητέρα. Έν τη ύπεροπτική άκαμψία του κορμου του το πρώτον, εν τοις άλλοκοτοις έλιγμοις του το δεύτερον, και το τρίτον εις τα βήθη των αναιδως εμπροσθεν και οπισθεν διανοιγομένων μυχων του, εγκρύπτουσι την δημιουργίαν νέας εποχῆς, την έναρξιν νέας περιόδου εν τῷ εθνικῷ ήμων βίω. Αυτά και μόνα είναι ικανά να ποτελέσωσι την άφετηριαν όλως άλλοιαις της μέχρι τουδε καταστάσεως, της οικοδομῆς καινου καθεστῶτος. Δι' έμέ την δύναμιν και την αξίαν αυτων όλίγοι έσχον βίαιαι επαναστατικαί μεταβολαι, όλίγοι δι' οίσοσδήποτε λόγους πολιτικοί η κοινωνικοί κλονισμοί. Τι έλεγον αι επί των τοίχων του Βαλτάσαρ χαρχθίσαι τρεις προφητικαί λέξεις άπέναντι των όσων ύποδηλοῦσι τα τρία ταυτα άραδικα στοιχεια διά του αινιγματώδους σχήματος των!

Ο δυστυχῆς στόμαχός μου, μεταξύ των πολλων πραγμάτων τα όποια αδυνατει πλέον να χωνεύσῃ, των εν τοις συλλαλητηριαίς λόγων, των πατριωτικων ποιημάτων, των ήρθρων των σπουδαίων εφημεριδων μας και των εύφυλογιων του κ. Καλλιγῆ, καταλέγει και τα ψηφίζόμενα υπό της βουλῆς μας νομοσχедια. Άλλ' όμολογῶ μετ' αίσχύνης ότι το περι αυτων νομοσχεδιον το άνέγνωσα και το επανέγνωσα θαυμάζων την νέαν όψιν των πραγμάτων, ην θέλει εγκαινιάσει.

Και θά έννοήσατε βεβαίως ότι πρόκειται περι του 1, 2 και 5, όπερ θά φέρωσιν επηγεγραμμένον τα νέα χαρτονομίσματα τα έντός όλίγου τίθόμενα εις χρῆσιν.

Εξ όλων των άναγκαστικων κυκλοφοριων μίαν μόνην κατορθώνω να έννοῶ όλίγον, την του αίματος. Μ' όλην μου όμως την οικονομολογικήν άμείθειαν νομίζω ότι τώσφ καλλιτέρα είναι μία οικονομική θεωρία, όσφ μάλλον προσεγγίζει εις την απλότητα του αρχαιου συναλλακτικου συστήματος, η δε χαρά μου είναι ήρρητος από προχθές, ότε έπίεσθη ότι έχω σύμφωνον προς την γνώμην μου την κυβέρνησιν της πατρίδος μου. Το περι των νέων χαρτονομισμάτων νομοσχεδιον είναι η βάσις της εις το καθεστῶς εκείνο επανόδου. Θέλετε να το συζητήσωμεν μαζί, κ. Σωτηρόπουλε;

Οι αρχαιοι, εν ταις ληψοδοσίαις των, έδιδον πρόβατα αντί άραβοσίτου, δέρματα αντί κρέατος, βιβλια αντί όπωρικων, γυναικας αντί ξύλων (όσάκις δεν έδιδον ξύλον εις τας γυναίκας των). Εις την εϋδαιμονα ταυτην εποχήν πρόκειται να επανέλθωμεν και νυν με την εζῆς άπλουστάτην διαφοράν: ότι όλα τα άνωτέρω είδη και πάντα τα άλλα αναγκαία εις την ζωήν, θάνταλλάσσωνται όχι πλέον προς άλλαλλα αλλά προς μικρά ανεπίγραφα τεμάχια χάρτου. Δηλαδή άκόμη άπλουστερον και συμφέρον. Είχα λοιπόν δίκαιον να θαυμάζω την παντοδυναμίαν των τριων αριθμων, δι' ων ήρχεται η παρούσα μελέτη;

Το έννοήσατε δε η άκόμη, σεις, θεωρητικοί οικονομολόγοι, σοφοί ύπολογισταί, γελοιοι Λερωά-Μπωλιέ της ύψηλιου, οίτινες καταγίνεσθε εις έπίλουςιν της άπανταχού χρηματικῆς κρίσεως; Άλλ' η δόξα της πλήρους ανακαλύψεως και έφαρμογῆς του άνηκε φυσικῷ τῷ λόγω εις ημάς, το άθάνατον χαρ-

τοβασιλειον, εν φ' αι κεφαλαι εινε ελαφρότεροι των χαρτινων αετων, το εφευρον τον χαρτοπολεμον, το εχον τον πρωτοτυποτερον συνταγματικον χάρτην και ούτινος ολοι οι νόμοι εινε μόνον εις το χαρτί!

Φαντάζεσθε είκοσι εκατομμύρια δίφραγων και μονόφραγων χαρτονομισμάτων εισβάλλοντα εις την αγοράν; Τι μεταβολή και τί άναστάσις! Έσσυγαδούθη ήδη ο χρυσός και ο άργυρος. Θά εξαφανισθώσιν ήδη και αυτά τα χάλκινα κέρματα. Ούτε δεκάροι πλέον έστοιβαγμένοι εν χονδροις κυλινδροις, ούτε πληθυσ πενταλέπτων κροτούντων φαιδρωσ έντός των θυλακιων, ούτε θόρυβος συναλλαγῆς και ρέοντα μετρούμενα επί των τραπεζων των ξενοδοχειων και των καφφενείων. Βωβῆ, άψοφητί, θά περιέρχωνται από χειρός εις χείρα τα χαρτόφραγμα, άψυχα ράκη, άτινα θά διαφεύγωσιν άνεπαίσθητως των δακτύλων, χωρις να αισθάνεται τις ούτε ότι τα είχαν ούτε ότι τα έχασε.

Και τί μωροί θά είναι τότε οι τολμηροί τυχοδιώκται, οι περιεργόμενοι την Καλλιφορίαν και τας όχθας του Βόλγα η τας ακτάς της Άφρικῆς προς ανακάλυψιν χρυσορυχειων και μη έρχόμενοι εδῶ να ιδρῶσιν και άλλας Τραπεζας προς εκκοπήν χάρτου! Και τί εύτυχῆς κράτος θά αποτελούμεν, εν φ' τα πάντα θά έχωσιν αξίαν συμβολικήν! Διότι τί θά έμποδίσῃ να επεκταθῆ επ' άπειρον το εύεργετικόν σύστημα και να δημιουργηθώσιν και χάρτιναι δεκάροι και μονόλεπτα έτι, και να εισαχθώσιν και εις δημοσίαν κυκλοφορίαν τα έν τοις χαρτοπαικτείοις άντιπροσωπεύοντα τα άλληρα στρογγύλα όστάρια, και να δοθῆ νομισματικῆ αξία εις αυτούς τους άστραγγλους, ους μεταχειρίζονται όταν παίζουν τους έμπορους οι παιδες; Και άν έχῃ ο προϋπολογισμός έλλειμμα διατι να μη γείνουν δέκα χαρτοκοπήτρια—ως τα καπνοκοπήτρια—καθ' όλην την επικράτειαν και να κατασκευάζουν χαρτονομίσματα άπαύστως και να χυθῆ όλον εις τον τόπον και να ζήσῃ ο κόσμος;

Και εν τη πλημμύρα ταυτη του χαρτιου η ύπαρξις σου, ω Χρυσέ, θά καταστῆ διά τον τόπον μας μυθικόν τι! Πώς θά σε εϋαλλεν ο Πίνδαρος, άν εζῆ κατά την σημερινήν εποχήν, ω αϊθόμενον πῦρ! Την άνάμνησιν του συμπαθοῦς χρώματός σου θ' αναζητῶμεν εις το εζῆς μόνον εις των ικτερικων τας μορφάς. Η δίψα του χρυσοῦ, η νεμομένη τας νεωτέρας κοινωνίας, δεν θά ύφίσταται εδῶ, άφου θά είσαι όλως άγνωστος. Θά γείνωμεν ο μόνος λαός της ύψηλιου εν φ' θά εινε αδύνατος η λατρεία του Χρυσου Μόσχου. Θά λησμονήσωμεν τας εθνικας παραδόσεις μας, διότι θά εινε αδύνατον να πιστεύσωμεν ότι υπήρξε ποτε Χρυσου Δέρας, όπερ κατέκτησαν οι Άργοναυται. Και κανεις ιστορικός δεν θά δυνηθῆ να μας πείση ότι υπήρξε ποτε Χρυσου Αίών!

Κράκ

Ο ΨΕΥΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. Η ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ. Του ψευτοπολέμου ήμῶν άνατέλλει και όπως εις τα τρία τέταρτα των Άθηναϊκων οικιων επικρατει μεγάλη άναστάσις και εις το όλθιον ένδιαιτημα της οικογενείας Παραδαρμένου. Έξύπνησαν όλοι όμοῦ, ο άλεκτωρ, αι όρνιθες, η ύπηρέτρια, ο σκύλος ύλακτων μανιωδως τον διερχόμενον σαλεψῆ, ο Μιμίκος όστις άντι καφε έφαγεν εις το μαγειρείον.

έπωφεληθείς της γενικῆς συγχύσεως εν πνίκιον πλήρες κραμβολαχάνου βραστοῦ, άπομειναρίου του δειπνου. Ο κ. Ζαχαρίας εξύπνησε τελευταίος άφυπνισθείς εκ της εζῆς άβροφρανεστάτης φράσεως της αξιολατρεύτου συνευου του κυρίας Θεοδώρας:

—Ψοφολογῆς άκόμη; σήκω, βρέ κρεμανταλά, σήκω επί τέλους!

—Μά, γυναίκα! . . . άποπειράται να είπη ο κ. Ζαχαρίας, βλέπων μέσον του παραθύρου ότι το σκότος είναι άκόμη βαθύτερον και από αυτάς τας σκέψεις του κ. Ροντήρη.

—Τί γυναίκα και ξεγυναίκα! σήμερα είναι ο ψευτοπόλεμος. Το είπε χθές το βράδυ στη γειτόνισσα ο ύπολοχίας ο ξάδελφος της Άννίκας της μοδιστρας.

Ο κ. Ζαχαρίας γινώσκει εκ μακρῆς πείρας, ότι πῶσα άντίρρησης είναι ματαια. Έγειρείται λοιπόν, τρίβει τους όφθαλμούς, ένδύεται και αποφασίζει να ύποστῆ και αυτός κατά μίμησιν του Σωτήρος το μαρτύριον του Σταυρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ.

Η έξοδος και η όδοιπορία της οικογενείας Παραδαρμένου εκτελείται υπό τα εζῆς αξιοσημείωτα περιστατικά εν συντόμῳ εκτιθέμενα:

Φιλωνεικία μεταξύ Μιμίκου και Βασιλως ισχυριζόμενης ότι ο πρώτος έπιε το μισόν γάλα και έκλεψε μίαν πεντάραν εκ των προωρισμένων διά το ψώνιον χρημάτων. Επέμβασις του κ. Ζαχαρίου και υπεράσπισις του αξίου αυτού και προσφιλοῦς γόνου δι' ένός λακτίσματος επί των κατωτέρων σαρκωδων και σφαιρικων μερών του σώματος της ύπηρέτριας.

Φιλωνεικία μεταξύ κυρίας Θεοδώρας και άμαξηλάτου διά το άγώγιον. Η κυρία Παραδαρμένου εκφέρει τον όρισμόν ότι όλοι οι άμαξηλάται είναι πλειοπαίκται!

Ερις μετά κραυγῶν και παρεμβάσεως κλητήρων εις τον σταθμόν του σιδηροδρόμου Άθηνων-Πειραιως όπου κατά λάθος έφερε την οικογένειαν ο άμαξηλάτης.

Όδοιπορία άποστολικῆ υπό θερμοκρασίαν σιθηριανήν μέχρι του σταθμοῦ Λαυρείου. Φιλοσοφική σκέψις του κ. Ζαχαρίου: άφου ο ψευτοπόλεμος έχει τόσα βάσανα, φαντάσου ο άλληθινός!

Αναλλαγή ζωηροτάτων λέξεων μεταξύ ένός υπαλλήλου του σιδηροδρόμου και της κυρίας Θεοδώρας διατεινομένης ότι όταν έρχεται κόσμος ο σιδηρόδρομος πρέπει να ξεκινῆ άμέσως και να μη της λέγουν γῆ μηχαναίς και ξεμηχαναίς γιατί έχει κι αυτή μία μηχανή του ραφίματος σπίτι και ξεύρει από τέτοιαις δουλειαίς!

Συνωθισμός φρικτός καταπάτησις άγροίκος του μόνου κάλου του κ. Ζαχαρίου καταπτώσις του φεσίτου της κυρίας Θεοδώρας διαστροφή άποτρόπαιος της άκρας ρίνος της δεσποινίδος Ουρανίας υπό του άγκωνος ρωμαλείου χωρικοῦ ύπεξαιρέσις τριων πορτοκαλλίων εκ της καλάθου όπωροπόλου υπό του Μιμίκου έπωφεληθέντος της εύκαιρίας.

Ερώτησις του Μιμίκου προς τον πατέρα του.—Διατί ο σιδηρόδρομος τρέχει;

Άπάντησις περιετικῆ και ήθικῆ του κ. Ζαχαρίου.—Ημποροῦσα να σοι άποτεινω κ' έγώ την αυτήν ερώτησιν και διά την μύτην σου; μάθε όμως ότι κάθε πράγμα το όποιον μένει άργόν και άκίνητον τρέχει εις τον όληθρόν του.

Μετά την πατρικήν ταυτην παραίνεσιν και εζήγησιν ο Μιμίκος σιωπῆ, κρύπτεται εις μίαν γωνίαν και δεν αναφάνεται καθ' όλην την διάρκειαν του ταξειδίου μένει άφανής. Η εζήγησις του μυστηρίου εις το επόμενον κεφάλαιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. Η ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΙΣ.

Μετά ὄξυν συριγμὸν ἢ ἀμαξοστοιχία σταματᾷ εἰς Γέρακα, μετόχιον τῆς Πεντέλης. Ὁ κ. Ζαχαρίας ἀπορεῖ πῶς λέγεται Μετόχιον ἐνῶ ἡ λέξις φαίνεται μᾶλλον ἔχουσα τύπον παρακειμένου. Ἡ δεσποινὶς Οὐρανία μετὰ ρομαντικοῦ στεναγμοῦ ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν τῆς διὰ τὴν πρασινάδα τῶν πευκῶν. Οἱ ἐπιβάται κατέρχονται ἀθρόοι. Διασταυροῦνται αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀπαντήσεις:

— Ποῦ θὰ γεῖν' ἡ μάχη; — Εἰς τὸν Σταυρόν. — Ποῦ εἶν' αὐτὸ τὸ μέρος; — Πόσον ἀπέχει; — Τρεῖς ὥρες. — Μισὴ ὥρα. — Μία καὶ τέταρτον. — Δύο καὶ τρία τέταρτα. — Ἐδῶ δεξιὰ εἶνε. — Ὅχι, ἐκεῖ κάτω ἀριστερά. — Καλὲ ὀπίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ βουνό.

Καὶ τὸ πλῆθος διασπείρεται, διαχύνεται τῆδε κἀκείσε ἀγνοοῦν πού νὰ μεταβῇ καὶ τί νὰ πράξῃ. Ὁ κ. Ζαχαρίας ἐρωτᾷ ἐν φαινομένῳ πούθενά καπνὸς καὶ ὁ Μιμῆκος τριγυρίζει νὰ ἴδῃ, ὅταν ἐπανερχόμενος ἀσθμαίνων μετὰ μικρὰν ἀπουσίαν εἰδοποιεῖ τὸν πατέρα του ὅτι εἶδε καπνὸν καὶ ὁ πατὴρ περιχαρὴς ἐρωτᾷ πού τὸν εἶδε καὶ ὁ Μιμῆκος ἀπαντᾷ ἀφελῶς ὅτι τὸν εἶδεν εἰς ἓν καπνοπωλεῖον, καθὼς διήρχοντο παρὰ τὸ χωρίον Χαλάνδρι. Ὁ πατὴρ φιλοδωρεῖ τὸ τέκνον του μὲ ἰσχυρὸν κόλαφον διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του ταύτην.

— Μὰ ὁ σταυρός!... πού εἶνε ὁ Σταυρός;... ἀναφωνοῦν ὅλοι.

— Νὰ νά! ἐδῶ... νά τον!
Ὁ οὕτως ὀμιλῶν εἶνε ὁ ἀδιόρθωτος Μιμῆκος, ὅστις δεικνύει τὸν σιδηροῦν σταυρόν... μιᾶς ἐκκλησίας, ἀμειβόμενος ἐκ νέου δι' ἰσχυροῦ λακτίσματος τοῦ πατρικοῦ τοῦδός.

Χωρικός τις φιλεύσπλαγχνος, ἐρχόμενος ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπὶ τῆς ὄνου του, εἰδοποιεῖ τέλος τὸ ἀμνημονοῦν, περιπλανώμενον καὶ τεταραγμένον πλῆθος ὅτι ἡ πλαστὴ μάχη ἀνεβλήθη.

Ὁ κ. Ζαχαρίας μένει ἐμβρόντητος ἡ κυρία Θεοδώρα μαίνεται.

— Ἐσὺ τὰ φταῖς, βρέ μπουφο! λέγει πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβῃς ὅτι αὐτὰ τὰ κάμνει ἐπίτηδες ἡ ψυροκυβέρνησις γιὰ νὰ γελᾷνε τὸν κόσμον καὶ νὰ μαλεῦουν λεπτὰ μὲ τὸς σιδηροδρόμους!...

— Μὰ ἴσως... δὲν θὰ ἦτο ἔτοιμον τὸ σύνταγμα!... τολμᾷ νὰ παρατηρήσῃ ὁ κ. Ζαχαρίας.

— Τὸ Σύνταγμα! ἀναφωνεῖ ἡ κυρία Θεοδώρα. Ἐπάλησε κ' αὐτὸ ἀπὸ τὰ 1843, ἐκλούδιεσαν σὰν τὸ μυαλό σου. Ἄς πᾶν νὰ χαθῇ κ' αὐτό!

Τὸ ἀπογοητευμένον πλῆθος ἐν τούτοις ἀρχίζει νὰ πεινᾷ. Μεταξὺ τῶσων ἑκατοντάδων ἐπιβατῶν εἰς μόνος πωλητῆς τραγαλίων ὑπάρχει καὶ αὐτὸς πωλεῖ... μένταις, παραδόξως δὲ ὁ Μιμῆκος δὲν τὸν περιτριγυρίζει. Σπεύδουσιν ὅλοι ὁμαδὸν διὰ τῶν ἀγρῶν καὶ φθάνουσι κατόπιν πρὸς τὸ χωρίον Χαλάνδρι· ἀλλὰ τροφίμα δὲν ὑπάρχουσιν ἐκεῖ, δηλαδή οἱ χωρικοὶ δὲν ἐννοοῦσι νὰ ἴδωσι καταλυομένην τὴν Τεσσαρακοστὴν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν ἐπισκεπτῶν, φοβοῦμενοι τὴν θείαν ὀργὴν ἣτις ἐνέσκηψε κατ' αὐτῶν ἐν εἰδεί διφθερίτιδος καὶ ἧς μόλις ἠδυνήθησαν ν' ἀπαλλαγῶσι διὰ λιταναίων. Οὔτε ὄρνιθες, οὔτε αὐγά, οὔτε τυρὸς ὑπάρχει διαθέσιμος· μόνον ἐλαίαι καὶ βρεχτάδια καὶ κρόμμυα καὶ ῥητινίτης.

Αἰφνης ἀκούεται κραυγὴ δι' ἀτόρους.

— Πού εἶνε τὸ πανέρι;!
Τὰ μέλη οἰκογενείας Παραδαρμένου προσβλέπουσιν ἄλληλα μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπογνώσεως. Τὸ κνίστρον μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ζωοτροφίων, κεφτέδων δηλαδή παρασκευασθέντων ἐπίτηδες παρὰ τῆς κυρίας Θεοδώρας, τυροῦ, ἄρτου καὶ καστὰ-

νων ἐλησμονήθη ἐν τῇ βίβῃ καὶ τῇ ταραχῇ ἐντὸς τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης. Ἄλλ' ὅ,τι ἠγνόει ἡ οἰκογένεια εἶνε τοῦτο, ὅτι τὸ κνίστρον ἐταξείδευε κενὸν πλέον, διότι τὸ περιεχόμενον εἶχε φροντίσει νὰ καταναλώσῃ ὁ Μιμῆκος ἀπαρατήρητος κατὰ τὸ ταξίδιον. Καὶ αὕτη εἶνε ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ.

Ὁ μηχανικός ὁ διευθύνων τὴν μετὰ τρεῖς ὥρας ἐπιστρέψασαν ἀμαξοστοιχίαν διέκρινεν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ῥάβδων τῆς γραμμῆς πολὺ πρὸ τοῦ σταθμοῦ ὀμίλον συμπαγῆ ἀνθρώπων, οἵτινες ἐφάνιντο ἔχοντες σταθερὰν ἀπόρασιν νὰ συντριβῶσιν ὑπὸ τοῦς τροχοῦς κἄλλιον παρὰ νὰ μείνωσιν ἐκεῖ ἐπὶ πλέον. Ἦσαν οἱ δυστυχεῖς ἀπηλπισμένοι ἐπιβάται οἱ ἐκδραμόντες χροῖν τοῦ ψευδοπολέμου.

Ἡ οἰκογένεια Παραδαρμένου συγκατελέγετο μετὰ τούτων. Ἡ ἀπελπισία ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ὄψεως ἰδίως καὶ τοῦ χρώματος ἐκίστου τῶν μελῶν. Ἡ κυρία Θεοδώρα εἶνε ἐρυθρὰ ὡς ἀστακὸς βρασμένος ἡ δεσποινὶς Οὐρανία εἶνε χλωμὴ, ὁ κ. Ζαχαρίας χαλκοπράσινος, ὁ Μιμῆκος δὲν ἔχει κανὲν χρῶμα, διότι ὅσα ἔφαγεν εἶχαν τόσα διάφορα χρώματα ὥστε ἐξ αὐτῶν δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτελεσθῇ κανὲν συμμίξις.

Τὴν συνειδησὶν καὶ τὸ βαλάντιον τοῦ κ. Ζαχαρίου ἰδίως ἐπιβαρύνει ὁ λογαριασμὸς τοῦ παντοπώλου διὰ τὸ ἐν Χαλάνδριαι οἰκογενειακὸν γεῦμα, ἔχων ὡς ἐξῆς:

Δι' ἐν κουτίον σαροδελλῶν τοῦ βαρελίου . . .	Δρ. 4.—
Διὰ 4 δωδεκάδας ἐλαίας μαύρας	» 2.40
Διὰ 3 κρόμμυα	» .60
Δι' ἄρτον, οἶνον κλπ.	» 3.75
Δι' ἑπτὰ κουρκέτα τὰ ὅποια ἐπῆρεν αὐθαιρέτως ὁ μικρὸς	» 2.80

Δρ. 13.55

Ὁ κ. Παραδαρμένος δίδων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἓνα γιὰκᾶ εἰς τὸν ἀγαπητόν του γόνον ἐψιθύριζε θλιβερῶς μετὰ οἰκονομικοῦ καὶ ἱστορικοῦ πόνου:

— Κατηραμένος νὰ εἶνε ὁ Γουλλιέλμος Τέλλ ὅστις θάρρῳ ὅτι εἶνε ὁ ἐφευρέτης τῶν σιδηροδρόμων. Κατηραμένος ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Σπῆμαν ὅστις ἐφευρε τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Νὰ ὑφίσταται κανεὶς θυσίας διὰ τὸν πόλεμον ὑπομονή, ἀλλὰ διὰ τὸν ψευδοπόλεμον! . . .

ΣΤΡΕΨΙΣΜΟΣ

Υ. Γ. Χθὲς τὸ Σάββατον ὁ κ. Ζαχαρίας ἀνέγνωσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἡ πλαστὴ μάχη ἐγένετο τὴν προτεραϊαν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευσεν.

— Ἄλλου νὰ πᾶν νὰ τὰ ποῦν αὐτὰ! εἶπεν, ἄλλου!
Ἀποῦ ὁμως ἀνέγνωσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰς περιγραφὰς καὶ ἐπέισθη, ἰδοὺ πῶς διηγήθη καὶ πῶς ἐξήγησε τὸ σχέδιον τῆς μάχης κατὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν ἀξίεραστον σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του:

Ὁ ἐχθρὸς παρετάχθη εἰς τρία κέρατα καὶ δύο πτέρυγας ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐχθρὸς ἐσχηματίσθη εἰς δύο κέντρα. Ἀμέσως τότε τὸ ἱππικὸν κατεσκευάσε τὰ ταχύσκαπτα καὶ τὸ πυροβολικὸν ἐφόρμησε διὰ τῆς λόγῃς. Εὐθύς τὸ ἐν κέντρον ἀπεσπάσθη ἐνεκα τῆς κεντροφύγος δυνάμεως καὶ συνέλαβεν αἰχμαλώτους ὅλους τοὺς ἐπικούρους ἰατροὺς. Καὶ οἱ δύο ἐχθροὶ ἠττήθησαν κατὰ κράτος. Ὁ Σταυρὸς ἐγενεῖν ἐρυθρὸς ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ διὰ τοῦτο οἱ νοσοκόμοι ἀνομάσθησαν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ὁ ἐν Ἀθήναις ἀπεσταλμένος τῆς Πύλης Λάππα σοφτᾶς

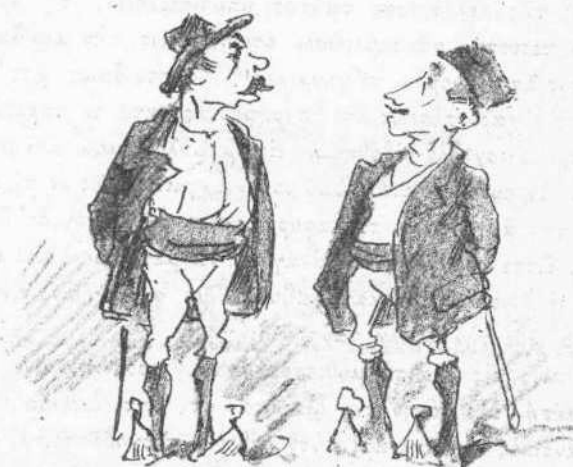
Τύπος οἰκογενείας βεβαρυμένης ἀπὸ τὰ δαινὰ τοῦ ψευδοπολέμου.

— Ἐχε γειά. Εἶμαι γιὰ τὸν πόλεμο.
— Τὸν ἀληθινὸ ἢ τὸν ψεύτικο;

— Ἐρρετε εἰς κόρακας μετὰ τὴ βουλή σας!
— Σὺ εὐτυχῶς τὸν ἐβγάλες τὸν κόρακα ἐπὶ τέλος.

Τάμαθες; Κι' ἄλλο χαρτί βγάινε ἡ Τράπεζα.
— Δὲ βαρεῖσαι. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε εὐ τὸ χαρτ

Νέα φάσις τοῦ προικεμένου γνωστοῦ τύπου.

ΜΙΚΡΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έθεσα την έπιγραφήν αυτήν διότι ο,τι εξέλεξα ως θέμα του σημερινού μου άρθρου διά τὸ "Αστὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἐπιστεύετο, ἂν δὲν εἶχα πρόχειρα τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεώς του, ἀπὸ πολλὰς τῶν ἀναγνωστριῶν μου — καὶ ἰδίως ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μου, ἂν ἔχω. Ἄλλὰ σχετικῶς πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους εἶνε μία γλυκεία μικρὰ ἱκανοποίησις διὰ τὴν φιλαυτίαν μου ὡς γυναικὸς ὅτι εὐρίσκω ἀφορμὴν νὰ διαψεύσω ἔν τῶν προσφιλεστέρων καὶ συνηθεστέρων τῶν κατὰ τοῦ φύλου μου ἐπιχειρημάτων, ἔχουσα μάρτυρας περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν ὁποίων δὲν ἐπιτρέπεται ἀντίρρησης, τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν καὶ τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐκλεγθέντα δι' ἐφέτος εἰσηγητὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν διαφόρων βραβείων, ἅτινα παρέχει κατ' ἔτος, εἴτε εἰς τὰ ὑποβαλλόμενα ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς φιλολογικῆς ἔργα, εἴτε ὡς ἔνδειξιν τῆς ἐκτιμῆσεώς της πρὸς διακρινόμενους συγγραφεῖς, εἴτε πρὸς ἐνθάρρυναι ἀγαθῶν, εὐγενῶν ἢ ἠρωϊκῶν πράξεων.

Εἰς τῆς τελευταίας ταύτης ὑποδιαίρεσεως τὰ βραβεῖα κρίνω περιττὸν νὰ σημειώσω ὅτι συνήθως τὴν μερίδα τοῦ λέοντος λαμβάνομεν αἱ γυναῖκες. Ἐφέτος ὁμως μετ' ἰδιαιζούσης εὐχαριστήσεως καὶ ὑπερηφανίας κατὰ τι παρετήρησα ὅτι πάντα σχεδὸν ἐδόθησαν εἰς ὁμοφύλους μου καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἔν συνοδευόμενον ὑπὸ τόσον συγκινητικῆς ἔν τῇ ἀπλότητι τῆς ἀφηγήσεως τῆς ἀφορμῆς καὶ τοῦ λόγου, δι' ὃν ἐδίδετο, ὥστε ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μεταδώσω καὶ εἰς ἄλλους εἰ δυνατόν τὴν καταλαβοῦσάν με συγκίνησιν, ἀναγράφουσα ὧδε τὴν ἀφελῆ ταύτην διήγησιν.

Ὅπως εἰς ὅλα τὰ μυθιστορήματα, πρόσωπα εἶνε αὐτὸς καὶ αὐτῆ. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ ἐκεῖνος νὰ εἶνε ρωμαντικὸς ἱππότης καὶ αὐτῆ αἰθερία πυργοδέσποινα, ἢ αὐτὸς ἄθροος καλλωπιστὴς καὶ ἐκεῖνη μεγαλοπρεπῆς μαρκησία, ἦσαν ἀπλούστατα δύο χωρικοὶ μῖας τῶν βορείων ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας. Τοῦτο ὁμως δὲν ἐμπόδιζε ν' ἀγαπῶνται μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας των. Τὸ εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐξομολογηθῆ πρὸς ἀλλήλους, τὸ χωρίον ὅλον τὸ ἐγνώριζε μετ' αὐτῶν, οἱ γονεῖς τῆς νέας καὶ ἡ γραῖα μήτηρ ἐκείνου τοῖς εἶχον δώσει τὴν εὐλογίαν των καὶ δὲν ἀπέμενε ν' ἠδύσθη ἢ ἡμέρα τῶν γάμων—ὅτε διαταγῆ ἔλθοῦσα ἐκ Παρισίων πρὸς τὸν δήμαρχον ἐκάλει εἰς κατὰτάξιν τοὺς στρατευσίμους τοῦ χωρίου, προσεκαλεῖτο ὡς νὰ ἐλέγομεν ἢ ἐφεδρεία. Μεταξὺ αὐτῶν δὲ ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ ὁ μνηστὴρ καὶ οὔτε τὰ δάκρυα ἐκείνης, οὔτε ἡ θλίψις τῆς γραίας μητρός του κατῶρθωσαν νὰ τὸν κρατήσωσι, καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ προφθάσῃ κἂν νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του.

Καὶ ἀνεχώρησε διὰ παντός! Διότι χωρὶς κἂν νὰ ἰδῇ πόλεμον, χωρὶς κἂν ν' ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, χωρὶς νὰ συρίζῃ εἰς τὰ ὠτὰ του ὁ ἦχος τῶν σφαιρῶν καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνεμοστροβίλου τῶν μαχῶν, ἠσθένησε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν στρατὸν, κατέπεσεν ἐπὶ μῖας κλίνης τοῦ νοσοκομείου τοῦ τάγματός του καὶ δὲν ἀνηγήθη πλέον, ὅπως τῶρα τίς οἶδε πόσοι, ἀλλοίμονον!, καὶ τῶν ἰδικῶν μας ἀδελφῶν καὶ υἱῶν καὶ μνηστῆρων.

Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα μνηστὴ τὸν ἔκλαυεν ἐπὶ μακρόν, ὅπως πᾶσα ἦτις θὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν της. Ἡ ὁμοίότης ὁμως δὲν ἐκτείνεται πέραν τούτου, διότι συνήθως ὅσον ἀφρονώτερα εἶνε τὰ δάκρυα ἐπὶ τῇ προσφάτῳ συμφορᾷ, τόσον ταχύτερον ζηραίνονται καὶ ἀκαταμάχητος ἐπέρχεται ἡ λήθη. Ἄλλ' ὁ ἠρωϊσμὸς καὶ ἡ αὐτοθυσία τῆς γαλλίδος χωρικῆς ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἄρχεται: ὅτι δὲν ἐλησμόνησε. Στερηθεῖσα ἐκείνου ὃν εἶχεν ἀγαπήσει ἐνόμισεν ἑαυτὴν ὑποχρεωμένην νὰ καταδικασθῇ εἰς διαρκῆ χηρείαν. Καὶ ἀνεύρισκουσα τὴν εἰκόνα του ἐν τῷ προσώπῳ τῆς γραίας μητρός του, μένει ἔκτοτε πλησίον της, περιθάλλουσα αὐτὴν μετὰ στοργῆς, ἣν δὲν θὰ εἶχεν οὔτε κόρη της ἂν ἦτο. Νέα, ὠραία, ἐκτιμωμένη παρὰ πάντων ἐκώφευσε ἀνεξαιρέτως εἰς τὰς προτάσεις ὄλων τῶν πλουσίων κατοίκων τῶν περιχώρων, ὅσοι τὴν ἐζήτησαν εἰς γάμον· καὶ ἐγήρασε βαθμηδὸν καὶ αὐτῆ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς γραίας, ἀκλόνητος ἐν τῇ πίστει αὐτῆς, αἰώνια διατηροῦσα ἐν τῇ ψυχῇ της τὴν πρὸς ἕνα νεκρὸν ἀγάπην της, σταθερὰ εἰς μίαν ἀπλὴν ἀνάμνησιν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῆς πτωχῆς γαλλίδος, ἣν ἐβράβευσε ἡ Ἀκαδημία. Ἄλλὰ καλλιτέρα βεβαίως τοῦ βραβείου ἀμοιβῆ θὰ εἶνε δι' αὐτὴν τὰ χειροκροτήματα καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ ἀπανταχοῦ γυναικείου φύλου, ὅπερ ἀπῆλαξε τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀστασίᾳ μομφῆς τῶν ἀνδρῶν. Ἀπὸ τοῦ Σαιζιπῆρου, λέγοντος ὅτι τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς εἶνε ἐλαφρότης, μέχρι τοῦ κ. Παράσχου ψάλλοντος ὅτι ὄλην τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἀστασίαν εἰς τὴν καρδίαν κρύπτ' ἡ γυνή, ὅλοι οἱ ποιηταὶ καὶ ὅλοι οἱ συγγραφεῖς τὴν ἐπανέλαβον. Ἄλλὰ θὰ παρεκάλουν καὶ αὐτοὺς καὶ ὅλους τοὺς ἀλλοπροσάλλους Δὸν Ζουάν, τοὺς ἐπιπολαίους καλλωπιστὰς, τοὺς ἐγώιστικὸς κατακτητὰς, ὅσοι τριγυρίζουν ἀπὸ τῆς μῖας ἐξ ἡμῶν εἰς τὴν ἄλλην, νὰ μοὶ ὑποδείξωσιν ἕνα ἄνδρα, ὅστις θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ κάμῃ τὸ ἑκατοστὸν ἀφ' ὃ,τι ἔκαμεν ἡ ἀμαθὴς καὶ ἀπλοῖκῃ γαλλίς χωρική!

ἡ Μνηστὴ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Εἰς τ' ὄνειρό μου ἔβλεπα πῶς βρισκομαι σὲ μάχη καὶ πῶς χτυποῦσα τὸν ἐχθρὸ μὲ μυθικὴν ἀνδρείαν, ἀλλ' ἔξαφνα συμπλέκομαι κοντὰ σὲ κάποια ράχη μὲ μὲ τῶν ἀντιπάλων μου φρενίτη διμοιρίαν· κ' ἐκ φόβου ἢ καὶ πλανηθεῖς καταρραχνῶ εἰς λάκκον... Ἐμπῶ καὶ βρισκομ' ἀντικρὸ τριῶν χωροφυλάκων!

— Εἶσαι, μοῦ λέν, ἐπίστρατος καὶ μὲ τραβοῦν μὲ λύσσα, — Σαθῆτε κ' εἶμαι ὄρφανός... γομνάσια δὲν ἔξρω. — Ἐμπρός, καταγὰ, βὰδιτε στο Φρουραρχεῖον ἴσα γὰ σοῦ φορέσουν τὴ στολὴ διὰ τὰ περαιτέρω!... Τότε τὸ πῆρ' ἀπόφασι καὶ εἶπα — Βασιλάκη δεῖτε πῶς εἶσ' ἀπόγονος καὶ τοῦ Καραϊσκάκη!

— Λάβε, μοῦ εἶπ' ὁ λοχαγός, τὸν πῆλόν σου ἐν πρώτοις, ἀλλὰ στολὴν δὲν ἔχομεν πρὸς τὸ παρὸν ἀκόμα... Κ' ἔτσι κατὰ τὸ ἦμισον ἐνρήθη στρατιωτικῆς καὶ Βασιλάκης ὁ γνωστός κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα. Ἄλλ' εἶπα, εἴτ' ἐπίστρατος εἴτε πολίτης εἶσαι ἢ καὶ τὰ δύο, εἰσ' ἄπατρις δὲν παραπονῆσαι.

Καὶ τέλος πάντων στέκομαι εἰς τοῦ στρατοῦ τὰς θέσεις. Ἡ μαῦρη μοῖρα μ' ἔβριξε σὲ σύνταγμα τὸ πρῶτον!... Ὡ ἀναγνώστα, ἂν ποθῆς ἠρωϊκῶς νὰ πείσης χωρὶς κἂν σφαίρας ἐχθρικής νὰ αἰσθανθῆς τὸν κρότον, καὶ μάλιστα ἂν γεννηθῆκες κομψός λιμοκοντόρος, σὲ ἄνωτέρω σύνταγμα νὰ γείνης διπλοφόρος.

— Εἰς τὴν γραμμὴν! — Δὲν τῶκαμες καλά καὶ τιμωρία. — Ἐπ' ὦμον ἄρμ! — Ἐλεῖνά, στή φυλακῆ, βουβάλι, — Μεταβολή! — Τροισάβλια, ἀμείσις ἀγγαρεία. — Ἀνάπανσις! — Πολὺ κακὰ, εἰς προσοχὴν καὶ πάλι!... — Καὶ τέλος πάντων, ἄνδρὲ, ν' ἀδειάζῃς καὶ τὴ βοῦτα. Βρὲ Βασιλάκη, τ' εἶν' αὐτὰ ὅπου τραβᾷς; τ' εἶν' τοῦτα;

"Αἱ ὄποιος ὑπηρέτησε ἐν μέσῳ στρατοπέδων ἐκεῖνος θὰ κατανοῇ τὰ φοβερὰ δευρὰ μου. Ἄλλ' αἴφνης μὲ μετέθεσαν σὲ ἄλλους λόχους τῶν ἐμπέδων κ' εἶπα πῶς ἐτελείωσαν ἐδῶ τὰ βασάνα μου· πληρ' ἄλλα σκέπτεται θεὸς καὶ ἄλλα Βασιλάκη, καὶ ἡμῖν ἡσυχώτερος σὲ τάγμα χιλιᾶκις!

Ἐδῶ ἐνρήθη ἀντικρὸ ἐνὸς φρικτοῦ λοχία ὅστις ὑπῆρξε ἄλλοτε πολεμιστὴς στὴν Κρήτη· μ' αὐτὸν δὲν μπόρεσα στιγμὴ νὰ εἶρω ἡσυχία καὶ πάντα μοῦδινε σθερκατῆς καὶ μούμπαινε στὴ μύτη. — Μὰ τί χτυπᾷς, βρὲ ἀδελφέ, καὶ τί καταλαμβάνεις; — Ἐπὲρ πατρίδος, μοῦ λέγε, ὄρειλες ν' ἀποθάρης!

"Ἄλλοτε πάλι μ' ἔρπαξε ἀπὸ τὴν ὠμοπλάτη καὶ μὲ θυμὸ σὰν τῆραξε στὰ στήθη του καμίνι, μοῦ φώναζε — βρὲ μασκαρῶ, μὲ γουρλωμένο μάτι, λέγε λοιπὸν ὁ πόλεμος θὰ γείρ' ἢ δὲν θὰ γείρῃ; — Θὰ γείρῃ, κύρ λοχία μου, τοῦ ἔλεγα μὲ φόβο. — Μὰ πότε, πότε, μίλα μου, γιατί μὲ μῖαξ σὲ κόβω!

Μὲ μίαν—εἰκοστὴ φορὰ—μὲ ὄρεϊ μεγάλη μοῦ ἄρχισε τῆς μάχαις του ποῦ ἔκαμε στὴν Κρήτη, μὰ ἔξαφνα ἡ ἔξαψις τὸν ἔπιασε καὶ πάλι κ' ἀγριωμένος μ' ἐρωτᾷ — Γιατί δὲν τὸν χηρῶτες; Κ' ἐγὼ λοιπὸν πρὸς ἔκβασι τῶν τόπων μου συμβάτωρ — Κηρῶτες τὸν πόλεμον, σὺς λέγω, τέλος πάντων!

ΜΙΚΡΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Έθεσα την έπιγραφην αυτήν διότι ο,τι έξελεξα ως θέμα του σήμεριου μου άρθρου διά το "Αστυ άμφιβάλλω άν θα έπι- στεύετο, άν δέν είχα πρόχειρα τά μέσα τής άποδειξεώς του, από πολλές των άναγνωστριών μου — και ιδίως από τους άναγνώστας μου, άν έχω. Άλλά σχετικώς προς τους τελευ- ταιούς τούτους είνε μία γλυκεία μικρά ικανοποίησις διά την φιλαυτίαν μου ως γυναικός ότι εύρίσκω άφορμήν να δια- ψεύσω έν των προσφιλεστέρων και συνθησετέρων των κατά του φύλου μου έπιχειρημάτων, έχουσα μάρτυρας περί τής άξιοπιστίας των όποιων δέν έπιτρέπεται αντίρρησης, την Γαλ- λικην Άκαδημίαν και τον ύπ' αυτής έκλεχθέντα δι' έφέτος είσηγητήν τής άπονομής των διαφόρων βραβείων, άτινα παρ- έχει κατ' έτος, είτε εις τά υποβαλλόμενα ύπό την κρίσιν τής φιλολογικά έργα, είτε ως ένδειξιν τής εκτιμησεώς της προς διακρινόμενους συγγραφείς, είτε προς ένθάρρυνσιν άγα- θών, ευγενών ή ήρωικών πράξεων.

Είς τής τελευταίας ταύτης ύποδιαίρεσεως τά βραβεία κρίνω περιττόν να σημειώσω ότι συνήθως την μερίδα του λέοντος λαμβάνομεν αί γυναίκες. Έφέτος όμως μετ' ιδιαι- ζούσης ευχαριστήσεως και ύπερηφανίας κατά τι παρετήρησα ότι πάντα σχεδόν έδόθησαν εις όμοφύλους μου και μεταξύ αυτών έν συνοδευόμενον ύπό τόσον συγκινητικής έν τη άπλό- τητι της άφηγήσεως τής άφορμής και του λόγου, δι' όν έδί- δετο, ώστε ήσθάνθη την άνάγκην να μεταδώσω και εις άλλους εί δυνατόν την καταλαβούσάν με συγκίνησιν, αναγρά- φουσα ώδε την άφελή ταύτην διήγησιν.

Όπως εις όλα τά μυθιστορήματα, πρόσωπα είνε αυτός και αυτή. Με μόνην την διαφοράν ότι άντι εκείνος να είνε ρομαντικός ήπώτης και αυτή αίθερία πυργοδέποινα, ή αυ- τός άθρός καλλωπιστής και εκείνη μεγαλοπρεπής μαρκησία, ήσαν άπλούστατα δύο χωρικοί μιās των βορείων έπαρχιών τής Γαλλίας. Τουτό όμως δέν έμπόδιζε ν' αγαπώνται με όλην την δύναμιν τής καρδιάς των. Τό είχαν πρό πολλού εξομολογηθή προς άλλήλους, τό χωρίον όλον τό έγνώριζε μετ' αυτών, οι γονείς τής νέας και ή γραιά μήτηρ εκείνου τοίς είχαν δώσει την εύλογίαν των και δέν άπέμενεν ή να όρισθή ή ήμέρα των γάμων—ότε διαταγή έλθούσα εκ Παρι- σίων προς τον δήμαρχον εκάλει εις κατάταξιν τους στρα- τευσίμους του χωρίου, προσεκαλείτο ως να έλέγομεν ή έφε- δρεία. Μεταξύ αυτών δέ έτυχε να είνε και ο μνηστήρ και ούτε τά δάκρυα εκείνης, ούτε ή θλίψις τής γραιάς μητρός του κατώρθωσαν να τον κρατήσωσι, και άνεχώρησε χωρίς να προφθάση καν να τελήση τους γάμους του.

Και άνεχώρησε διά παντός! Διότι χωρίς καν να ιδή πό- λεμον, χωρίς καν ν' άγωνισθή ύπερ τής πατρίδος του, χωρίς να συρίζη εις τά ωτά του ο ήχος των σφαιρών και να αί- σθανθή την πνοήν του άνεμοστροβίλου των μαχών, ήσθένησε μίαν ήμέραν εις τον στρατόν, κατέπεσεν επί μιās κλίνης του νοσοκομείου του τάγματός του και δέν άνηγέρθη πλέον, όπως τώρα τίς οίδη πόσοι, άλλοιμονον!, και των ιδιικών μας άδελ- φών και υιών και μνηστήρων.

Η έγκαταλειφθεΐσα μνηστή τόν έκλαυσεν επί μακρόν, όπως πᾶσα ήτις θά εύρίσκετο εις την θέσιν της. Η όμοίότης όμως δέν έκτείνεται πέραν τούτου, διότι συνήθως όσον άφρονότερα είνε τά δάκρυα επί τή προσφάτω συμφορᾷ, τόσον ταχύτερον ζηραίνονται και άκαταμάχηντος έπέρχεται ή λήθη. Άλλ' ο ήρωϊσμός και ή αύτοθυσία τής γαλλίδος χωρικής άκριβώς από του σημείου τούτου άρχετα: ότι δέν έλησμόνησε. Στερη- θεΐσα εκείνου όν είχεν αγαπήσει ένόμισεν έαυτήν ύποχρεωμέ- νην να καταδικασθή εις διαρκή χηρείαν. Και άνευρισκουσα την εικόνα του έν τῷ προσώπῳ τής γραιάς μητρός του, μένει έκτοτε πλησίον της, περιθάλλουσα αυτήν μετά στοργής, ήν δέν θά είχεν ούτε κόρη της άν ήτο. Νέα, ώρια, εκτιμωμένη παρᾶ πάντων εκώφευσε άνεξαιρέτως εις τάς προτάσεις όλων των πλουσιών κατοίκων των περιχώρων, όσοι την εζήτησαν εις γάμον' και εγήρασε βαθμηδόν και αυτή παρᾶ τό πλευρόν τής γραιάς, άκλόνητος έν τή πίστει αυτής, αιωνία διατη- ρούσα έν τή ψυχῇ της την προς ένα νεκρόν άγάπην της, στα- θερά εις μίαν άπλήν άνάμνησιν.

Αυτή είνε ή ιστορία τής πτωχής γαλλίδος, ήν έβράβευσε η Άκαδημία. Άλλά καλλιτέρα βεβαίως του βραβείου άμοιβή θά είνε δι' αυτήν τά χειροκροτήματα και ή προς αυτήν ευ- γνωμοσύνη του άπανταχού γυναικειου φύλου, όπερ άπήλ- λαξε τής κατ' αυτού επί άστασία μομφής των άνδρών. Άπό του Σαιζπήρου, λέγοντος ότι τό όνομα τής γυναικός είνε έλα- φρότης, μέχρι του κ. Παράσχου ψάλλοντος ότι όλην του ου- ρανου την άστασίαν εις την καρδίαν κρύπτ' ή γυνή, όλοι οι ποιηται και όλοι οι συγγραφείς την επανέλαβον. Άλλά θά παρεκάλουν και αυτούς και όλους τους άλλοπροσάλλους Δόν Ζουάν, τους έπιπολαίους καλλωπιστάς, τους έγωιστικούς κα- τακτητάς, όσοι τριγυρίζουν από τής μιās εξ ήμών εις την άλλην, να μοι ύποδείξωσιν ένα άνδρα, όστις θά ήτο ικανός να κάμη τό εκατοστόν άφ' ο,τι εκαμεν ή άμαθής και άπλοϊκή γαλλίς χωρική!

η Μνηστρία

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Είς τ' όνειρό μου έβλεπα πως βρισκομαι σε μάχη και πως χτυπούσα τον έχθρό με μυθικην άνδρείαν, άλλ' εξαφρα συμπλέκομαι κορτά σε κύπερα ράχη με μιᾶ των αντίπαλων μου φρεσίση άμοιρίαν: κ' εκ φόβου ή και πλανηθείς κατακυλιώ εις λάκκον... Ξυπνώ και βρισκομ' άντικρῶ τριών χωροφυλάκων!

— Είσαι, μου λεν, έπιστρατος και με τραβᾶν με λύσσα, — Σταθήσε κ' είμαι όφθαλός... γυμνάσια δέν ξέρω. — Έμπρός, κανάρια, βαδίτε στο Φρουραρχεϊον ίσα να σου φράσουν τη στολή δια τά περαιτέρω!... Τότε τό πήρ' άπόφασι και είπα — Βασιλάκη δείξε πως είσ' άπόγονος και του Καραϊσάκη!

— Λάθε, μου είπ' ο λοχαγός, τον πύλλον σου έν πρώτοις, άλλά στολήν δέν έχομεν προς τό παρόν άκόμα... Κ' έτσι κατά τό ήμισον εύρήθη στρατιώτης και Βασιλάκης ο γνωστός κατᾶ τό άλλο όνομα. Άλλ' είπα, είπ' έπιστρατος είτε πολιτης είσαι ή και τά δυό, είσ' άπατρις εάν παραπονήσῃ.

Και τέλος πάντων στέκομαι εις του στρατού τάς θέσεις. Η μάχη μοΐρα μ' έβρίψε στο σύνταγμα τό πρώτον!... Ω άναγνώστα, άν ποθής ήρωϊκώς να πείσης χωρίς καν σφαιρας έθνηκίης να αισθανθής τον κρότον, και μάλιστα άν γενηθήσῃς κομψός λιμοκονεϊτός, στο άνωτέρω σύνταγμα να γείνης δολοφόρος.

— Είς την γραμμήν! — Δέν τόκαμεν καλά και τιμωρία. — Επ' όμου άρμ! — Ελευϊνα, στη φυλακή, βομβάλι, — Μεταβολή! — Τρισάβλια, άμείσως άγγραφεία. — Ανάπανος! — Πολύ χακά, εις προσοχήν και πάλι!... — Και τέλος πάντων, άνανδρε, ν' άδειάσης και τη βοΐτα. Βρέ Βασιλάκη, τ'είν' αυτά όπου τραβᾶς; τ'είν' τούτα;

Ά! όπατος ύπερήτησε έν μέσω στρατοπέδων εκείνος θα κατονήθ' τα φοβέρα δεινά μου. Άλλ' αϊθνης με μετέθεσαν στοός λόχους των έμπέδων κ' είπα πως έτελείωσαν ιδώ τά βασανά μου' πλην άλλά σκέπτεται θεός και άλλα Βασιλάκης, και ήμην ήσυχώτερος στο τάγμα χιλιάκις!

Έδώ εύρήθη άντικρῶ ένός φρικτου λοχία όστις επήρε άλλοτε πολεμιστής στην Κρήτη μ' αυτόν δέν μπόρεσα στιγμή να εύρω ήσυχία και παρτα μουδινε σθερχαίς και μουμπαντε στη μύτη. — Μα τί χτυπάς, βρέ αδελφέ, και τι καταλαμβάνεις; — Τπίρ πατρίδος, μου λέγε, όφείλεις ν' άποθάνης!

Άλλοτε πάλι μ' άρπαξε από την ώμοπλάτη και με θυμό σαν νάβραζε στα στήθη του καμίνι, Μου φώναζε — βρέ μασκαρά, με γουρλωμένο μάτι, λέγε λοιπόν ο πόλεμος θα γείν' ή δέν θα γείνη; — Θα γείνη, κίρ λοχία μου, του έλεγα με φόβο. — Μα ποτε, ποτε, μίλα μου, γιατί με μιᾶς σε κόβω!

Μιά μέρα—είκοστή φορά— με βρεξε μεγάλη μου άρχισε τής μάχης του που εκαμε στην Κρήτη, μα εξαφρα ή εξαψις τον εκρασε και πάλι κ' άγριωμένος μ' έρωτά — Γιατί δέν τον κηρύττει; Κ' έγώ λοιπόν προς εκβασιν των τόπων μου σωματάρω — Κηρύξατε τον πόλεμον, ούς λέγω, τέλος πάντων!

ΡΟΤ-ΡΟΥΡΙ

Ὁ κουρεύς ἔχει τόσας τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὅσας γνωστὸς καθηγητὴς ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Εἰς πελάτης εἰσέρχεται καὶ ζητεῖ ἀλοιφήν τινα κατὰ τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν.

Ὁ κουρεύς :

— Ὅριστε. Δέκα φράγκα τὸ κουτί. Εἶνε ἀλάνθαστος.

Καὶ ὁ πελάτης :

— Ἐκάματε χρῆσιν ;

+++

Μεταξὺ δύο :

— Μὰ δὲν νοιώθεις ἢ προσποιεῖσαι τὸν βλάκα ;

— Δὲν τὸν προσποιῶμαι καθόλου.

+++

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς φίλου πρὸς φίλον :

« Ἀγαπητέ μου, ἀπὸ δύο μηνῶν ὅτε ὡς ἐνθυμείσθε σὰς ἐδάνεισα δέκα φράγκα, δὲν ἔτυχε νὰ σὰς ἐπανίδω.... »

Θὰ ἦτο ἀστείον ἂν συνέβαινε τὸ ἀντίθετον !

+++

Ὅρισμός τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος :

Ν' ἀγκυλωθῆς εἰς τὰς ἀκάνθας χωρὶς νὰ δρέψῃς τὸ ρόδον.

+++

Εἰς ἀνθρακοπώλης ἠκούσθη λέγων :

— Ἐχω τριάντα χρόνια καρβουνιάζης. Ἄσπρισα 'ς τὴ δουλειά !!

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

(Διὰ τὸ κοινὸν καὶ τὸν τύπον τῆς πρωτευούσης)

Εἰς τὸν δήμαρχον μὴ λέγῃς τὰ δεινά σου,
δὲν σ' ἀκούει.

Ἐν τὸν νομάρχην μὴ εἰπῆς τὸ πάθημά σου,
θὰ χαθῆ.

Ὅστις κρούει τὴν κίψην Ἀστυνομίαν,
Μάτην κρούει.

Ὅ,τι γράψῃς εἰς τὸν τύπον μὲ μακίαν
Θὰ σβεσθῆ.

μδ.

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς Ἡοῦς τῆς Σπάρτης :

« Αἱ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Εὐρώτα ἐργασίαι ἐξακολουθοῦσιν· ἀλλ' ἡ ὑπάρχουσα μηχανὴ εἶνε ἀνεπαρκὴς πρὸς τὴν πληθώραν τοῦ εἰσρέοντος ὕδατος καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀντλεῖ αὐτὴ εἰς πύθον Δαναίδων ».

▲▲

Ἐκ τῆς αὐτῆς :

« Ἄπορον πῶς ἡ ἐξουσία ἐπιτρέπει τὸ νὰ ὦσι συγκεντρωμένα δύο φαρμακεῖα κείμενα ἐπὶ τῆς αὐτῆς παραλλήλου καὶ δι᾽στάμενα ἀλλήλων πολὺ ὀλίγον ».

▲▲

Ἐκ τῆς Θεσσαλιώτιδος Καρδίτσης :

« Τὸ ὠραῖον εἶνε ἡ λάμψις τοῦ ἀληθοῦς »· ὀλοσχερὲς μὲ τοῦτο τὸ ἄλλο· « τὸ ὠραῖον εἶνε ἡ λαμπρότης τοῦ ἀγαθοῦ ». Τὸ καλόν, ἡ χίμαιρα αὕτη, δὲν δύναται νὰ παιδοκομήσῃ τὸ ὠραῖον. Πόθεν δ' ἡ ἀντονομία αὕτη εἰς τὸν Προῦδχον, περίφημος οἰκονομολόγος καὶ δημοσιογράφος Γάλλος (1809-1865), « τὸ ἀληθὲς εἶνε τὸ αἰσχρὸν, τοῦτο δὲ τὸ κακὸν » ; .

▲▲

Ἐκ τοῦ Φάρου τοῦ Ὀλύμπου Τρικκάλων :

« Τὴν 6^{ην} μ. μ. μέχρι τῆς 9-10 τῆς 15 9^{ης} βρίου, οἱ ἀστέρες ὠσανεὶ ἐπολέμουν μεταξύ των, ἐκινούντο ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἀστέρες ἔτρεχον πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ».

« Διατί ὅταν ἀφῆρέθη ἐκ τοῦ Δελφίνος τούτου ἡ τριαίνα τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ δὲν ἀφῆρέθη νὰ παραδοθῆ τοῦλάχιστον εἰς ξιφίαν τινα, ἢ εἰς Καρχαρίαν τινα ἢ ἔστω καὶ εἰς σκύλαν ἀλλὰ παρὰ φύσιν εἰς χελώνας καὶ σκύρας, εἰς ἀμφίβια καὶ μᾶλλον χερσαῖα ἔρπετά ; ».

Ρουκουχίωτη

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΟΝ

Ἔνα κακότγχο τραγουδιστῆ,
Μὲ τῆ διαβολικῆ τους λαύρα
Ὡμέ! τὸν ἔκαμαν νὰ κολασθῆ
Τὰ δύο τὰ μάτια σας τὰ μαύρα.

Μ' ἂν ἴσως κ' ἔπαθε τέτοιο κακό,
Τὴν Κόλασι δὲν τῆ φοβεῖται,
Ἄν μὲ χαμόγελο διαβολικό
Κ' ἔνα γλυκόλογο τοῦ πῆτε.

Ἐτὰ δύο τὰ μάτια σας βρῆκε κακῆ,
Ἄπονη Κόλασι καὶ μαύρη,
Ἄλλὰ τὸ στόμα σας τὸν σώζει-ἐκεῖ
Γλυκὸ Παράδεισο θὲ ναῦρη....

Μὲ τοῦτο ἔσπερα καὶ καθαρά
Θὲ ν' ἀποδείξῃ ἐπὶ τέλους
Πῶς εἰν' οἱ δῆλοιοι καμμιὰ φορὰ
Πλεῖο ἀγαθοί... κ' ἀπ' τοὺς ἀγγέλους.

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Δοξίω Νέω. Ὁρθὰ καὶ δίκαια, ἀλλὰ συγχωρήσατέ τον τὸν ταλαίπωρον! τὸ ἐπάγγελμά του δὲν τῷ ἐπιτρέπει ν' ἀσχολεῖται ὅσον πρέπει εἰς τοιαῦτα ζητήματα. — Κάππα. Ἀπλοῦστατα εἰς τοὺς ξυλογράφους. Προκειμένου δὲ περὶ φύλου καὶ φύλων πιθανὸν κατὰ νὰ γνωρίζουν καὶ οἱ βουλευταί — Gab. Περιήλθε πολὺ ἀργά. — Ἐνὶ συνδρομητῆ. Εἰμὲθα τῆ ἀληθεία πολὺ εὐγνωμονες διὰ τὸ τόσον ἐνδιαφέρον· ὅσα μᾶς συμβουλευέτε τὰ εἴχομεν καὶ ἡμεῖς ὑπ' ὄψει ἐξ ἀρχῆς. Ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς ἐπιτιμήσεις σας... ὑπάρχουσι τρεῖς χιλιάδες ἄλλοι διαφωνοῦντες πρὸς ὑμᾶς!

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΕΙΟΝ « ΓΛΥΚΟΒΡΥΣΙΣ »

Τὸ γνωστότατον τοῦτο κατάστημα ὅπως πληρέστερον ἀναποκριθῆ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καθημερινῆς αὐξανοῦσης πελατείας αὐτοῦ συνέστησε καὶ ἐταῦθα ἐν ὁδῷ Πατησίων (ἀπέναντι οἰκίας Μιχαλοπούλου) ὑποκατάστημα τοῦ Γαλακτομείου αὐτοῦ, ἐν ᾧ οἱ βουλόμενοι δύναται νὰ εὐρίσκωσιν εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας γάλα ἀγελαδινὸν ἀγνὸν καὶ ἄδολον ἀμελγόμενον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀγοράζοντος.

ΡΩΜΗΟΥ ΧΩΡΙΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟΝ

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο τῆς δημοτικωτάτης ἐμμέτρου ἐφημερίδος τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Σουρῆ, ἔμμετρον καὶ τοῦτο, ὡς εἰκός, ἐκδίδεται ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ταύτης, ποικιλώτατον, εὐθυμώτατον, πλήρες γελώτων καὶ ὁμοιοκαταληξιών θαυμασίων.

† Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Ἀδελφῶν Περρῆ †